

gen end direkte eller indirekte ejerandele i det eller de selskaber, der består efter omstruktureringen. Hermed er det klargjort, at en transaktion kun kan betragtes som en selskabsmæssig omstrukturering, såfremt ejerkredsen til hvert enkelt selskab, som opstår som følge af en omstrukturering, ultimativt er identisk med ejerkredsen til de selskaber, som indgik i omstruktureringen.

I tilfælde af f.eks. en fusion mellem to selskaber, som ikke indebærer nogen hel eller delvis udskiftning i den ultimative ejerkreds bag de fusionerede selskaber, vil de hidtidige ejere modtage ejerandele i det fortsættende selskab, der modsvarer værdien af deres ejerandele i de fusionerede selskaber. Det vil medføre, at hver enkelt ultimativt ejer nødvendigvis får en mindre ejerandel i det fortsættende selskab end i det/de selskab(er), der bestod før fusionen. En sådan forskydning ændrer imidlertid ikke på, at hver enkelt ejers forholdsmæssige ejerandel er bevaret, hvilket er en betingelse for at anse selskabsmæssige omstruktureringer for omfattet af bestemmelsen. Denne betingelse vil derimod ikke være opfyldt, såfremt en eller flere af de ultimative ejere opnår andet vederlag - f.eks. et kontant vederlag - end ejerandele i det/de selskab(er), der består efter den selskabsmæssige omstrukturering.

Bestemmelsen vil heller ikke finde anvendelse, hvis transaktionen består i, at de ultimative ejere "bytter" ejerandele, da en sådan transaktion må betragtes som en afståelse og ikke en selskabsmæssig omstrukturering. Dette har sammenhæng med, at de ultimative ejere ved en sådan transaktion hverken direkte eller indirekte bevarer en forholdsmæssig ejerandel i de selskaber, som indgår i transaktionen. Den gældende retstilstand videreføres dermed for så vidt angår en sådan transaktion.

Af forslaget til 2. punktum fremgår, at selskabsmæssige omstruktureringer, som indebærer, at et selskab, der direkte ejer distributionsandele (et ejerselskab), som følge af den selskabsmæssige omstrukturering i stedet bliver indirekte ejer af de pågældende distributionsandele, kræver tilladelse fra transport- og energiministeren. Kravet om tilladelse skyldes, at selskaberne ikke frit skal kunne bringe sig ud af stk. 1, hvorefter distributionsandele udelukkende kan afstås til staten, og ind i stk. 2, hvor pligt til afståelse alene indtræder, når der sker ejerskifte i selskaberne, således som defineret i bestemmelsen. Transport- og energiministeren kan derfor stille vilkår for meddelelse af tilladelse med henblik på at sikre, at statens købeligt indtræder ved enhver videreoverdragelse af det indirekte ejerskab til det tidligere direkte ejede distributi-

onsnet. Herved bliver det ved fastsættelsen af vilkår muligt at sikre, at princippet i stk. 1 alene modificeres i den udstrækning, som hensynet bag tilladelsen kan begrunde. Tilladelse vil alene blive meddelt, såfremt selskaberne kan godtgøre et reelt behov herfor begrundet i andre forhold end § 34.

Formålet med 3. punktum i det foreslåede stk. 5 er at forhindre, at der efter en selskabsmæssig omstrukturering uden afståelsespligt efter stk. 2 kan gennemføres overdragelser af direkte eller indirekte ejerandele i ejerselskaber, som før omstruktureringen ville have udgjort ejerskifte efter stk. 2, og dermed ville have udløst afståelsespligt. Det bestemmes derfor i 3. punktum, at efterfølgende overdragelser af direkte eller indirekte ejerandele i selskaber omfattet af omstruktureringen i relation til spørgsmålet om afståelsespligt efter stk. 2 skal vurderes efter, om en tilsvarende overdragelse gennemført før omstruktureringen ville have udløst afståelsespligt. Såfremt dette er tilfældet, vil der efter stk. 2 blive udløst afståelsespligt i samme omfang, som ville have været tilfældet, såfremt overdragelsen var sket inden omstruktureringen.

Vurderingen efter stk. 5, 3. punktum, jf. stk. 2 skal dog ikke foretages, såfremt der måtte være tale om afståelse af direkte ejerandele i et distributionselskab, hvilket efter stk. 1 udelukkende kan ske til staten.

Forslaget til stk. 5, 3. punktum skyldes, at det gældende stk. 4 sammenholdt med stk. 2 åbner mulighed for, at ejerskifter, som ellers ville have udløst afståelsespligt via selskabsmæssige omstruktureringer, reelt vil kunne gennemføres uden afståelsespligt, hvis såvel køber som sælger i forvejen direkte eller indirekte ejer distributionsandele.

Som eksempel kan nævnes, at et selskab, A, fusioneres med et andet selskab, B. Herefter køber den oprindelige ejer af A, E1, af den oprindelige ejer af B, E2, dennes ejerandele i det ved fusionen dannede selskab, hvorefter den oprindelige ejer af A bliver ene-ejer af selskabet. Denne transaktion ville efter den gældende bestemmelse kunne gennemføres uden afståelsespligt, såfremt E2 som resultat af fusionen kom til at eje mindre end 50 pct. af det ved fusionen dannede selskab, og E1 mere end 50 pct. Efter det foreslåede stk. 5, 3. punktum vil konsekvensen imidlertid nu blive, at forholdet efter stk. 2 skal anses for ejerskifte, for så vidt angår de distributionsandele, der på tidspunktet for fusionen direkte eller indirekte blev ejet af selskab B, såfremt et tilsvarende salg af E2's ejerandele i B på dette tidspunkt ville have udgjort ejerskifte efter stk. 2. Eventuelle øvrige distributionsandele, der direkte eller indirekte ejes af det ved fusionen dannede